

ÁCS KÁROLY

KOZMOGÓNIA

Csillagon túl
Szabadság napja
Csillagon innen
Szabadság árnyéka
Csillagban
Szabadság anyaga
Csillag helyén
Szabadság vágya

Szabadságon túl
Csillag hamuja
Szabadságon innen
Csillag csirája
Szabadságban
Csillag csillaga
Szabadság helyén
Csillagtalanság

(1968.)

DÉL

Életem delén,
kissé túl a felén,
erembe fagy a vér:

itt kellett érjen,
nyári verőfényben,
egy hulló falevél?

Eddig, s nem tovább,
se később, se korább —
ez volna hát a dél?

A görcs fölereszt,
s lilán derengni kezd
valami messzi cél . . .

(Stattenberg, 1969.)

NÓTAHANGRA

Erdő, erdő, erdő,
Vége-nincs, vad orosz erdő,
Madár sem jár benne,
Itt elalszik az esztendő.

Vérem adnám annak a betyárnak,
Aki itt még engem megtalálhat.
Erdő, erdő, erdő,
Vége-sincs, sose-volt erdő.

(Valahol Oroszországban, 1970.)

LÉNYEG

Életem
lényege:
valóban
élek-e?

Lényegem
jellege:
így élve
kellek-e?

(1970.)

NOVGORODBAN

*Novgorodban
egymagamban
költő voltom
megtagadtam.*

*Ezer templom,
s még ezer rom —
mégsem maradt
lelkemen nyom.*

*Ezer szépség
gyűjtja fényét,
s bennem terjed
a sötétség.*

*Csak rám nézzen
egy tehénszem
valami régi
festményen —*

*Novgorodban
félíg holtan
rájövök, hogy
költő voltam.*

(1970.)

GLOSSZA

*A forradalmár kertjében kapálgat;
süllyed a kert, árboca kapanyél.
A fölperzselt ősz füstjelei szállnak,
a csatateret belepi a dér.*

*A forradalmár kertjében kapálgat,
igazán csak ez az övé: a kert.
Végösszege a nagy összeadásnak
akárhogy is: vesztett az, aki nyert.*

*Süllyed a kert, árboca kapanyél,
és fenn a zászló: törött szárú kóró.
A leszálló est bíbor hullámtaréj,
jön a sötét ár, az örökre szóló ...*

A fölperzselt ősztüstjelei szállnak,
aki még teheti, megmenekül.
Mi más marad, mint tartani a várat,
seregek híján, egyes-egyedül.

A csatateret belepí a dér,
akár a szép emlékeket a rozsdá,
míg valahol túl vad tavasz zenél
és érthetetlen virágait bontja.

A csatateret belepí a dér,
a fölperzselt ősztüstjelei szállnak.
Süllyed a kert, árboca kapanyél:
a forradalmár kertjében kapálgat.

(1970.)

EMLÉK, TÉLLEN

Zöld, kék, fehér:
(fekete?):
fa, tenger, szikla
(tücsök?) —
miért kísértének,
miért nehezítik a dolgom?

Fa zúg:
zöld muzsikája
valami fontosat
elodáz.

Hullám sóhajt:
kék sóhajtása
valami nagyot
elmos.

Szikla sikolt:
fehér sikolya
valami újat
elrekeszt.

Tücsök szól:
zöld, kék, fehér
(fekete?) cirpétől
hogyan parancsoljak
szívverésemnek?

Szépség kísért:
hogyan rendezem el
magamnak magamban
önnön halálom dolgát?

(1971.)